

Zakleto mesto.

Živel je nekdanj bogat gospod s svojo gospo v lepem visokem gradu. Imela sta edinega sina; ali brž ko se je bil rodil, prišle so Rojenice, ter so ga obsodile, da ga bo strela ubila, ko bo sedem let star. Gospod in gospa sta bila jako otožna, sinček pa je bil prav vesel, ko je odrasel, ker ni vedil, kaj ga čaka. Enkrat se gospod z doma odpravi, ter gre križem svet k najboljšim učenim možem, da bi zvedil, bili se dala ta nesreča odvrniti ali ne. Pa nihče mu ne vé povedati. Čez dolgo časa pa vendar pride do prav potožnega in preučnega samotarca, ki mu je tako-le povedal:

Ko bo tvoj sin sedem let star, mora iti na morje. Dal ti bom čudovite bukve, da mu jih poneses. Bukve te morajšim, ko pride na barko, ~~z~~ vedno prebirati in iz njih reprenehoma moliti. Če bo tako storil, menim, da ga ne bo strela zadela, pa ako ravno v barko zadene, njega ne bo ubila. Gospod se opatno iskreno zahvali, vzame bukve in odide domú.

Domú pridí nove svoji gospej, kaj mu je opat nasvetoval in razodene tudi sinu od konca do kraja, kaj se ima z njim zgoditi. Sinček se ni ravno tako ustrašil, šel je na morje, ko se je sedmo leto jelo bližati. Vedno je imel čudovite knjige pred sabo. Ali komaj je poteklo sedmo leto, čuj! neznano strašno je udarilo na barko, tako da jo je na tri kosce razbilo. — Na enem teh razdelov je ostal mladenec čisto nepoškodovan, vsi njegovi tovarši pa so bili ubiti. Dolgo se po morju sem ter tje zaganja, potem pa pride do kraja, in spleza na suho. Tu je bil pust, zapuščen kraj; ni bilo viditi žive duše, le tamni brlogi so mu ponujali zavetje, in pa obrušene skale, ki so bile čudno nakopitene, so mogle visoko strahovite vohove. Groza ga obide, ko zaide v to neznano puščavo; ali ne more si pomagati, noč ga je prehitela, tukaj mora prenočiti.

Noč je bila grozovito tamna, pa bil je srečan mladenec, ni ga bilo strah, vendar ni mogel zaspati. Omraku, ko se je bolj vidilo, je šel med skalovje preiskavat, bi se li dalo varno zavetje dobiti. Ko pride do najvišje skale, na enkrat ga glas doleti: Mladenci! pojdi gori. — Ali ni se tako neizrečeno preplašil, kakor bi kdo mislil, marveč se brž oglasi: Kdo si, kaj me kličeš? — Mladenci, gori bali, gori! — zarliši spet drugje. On pa odgovori: Jaz ne grem gori, če hočeš pa ti pridi doli. — Tako se prička en čas z neznanim glasom, kar čez nekoliko ugleda visoko žensko osebo pred sabo, bila je vsa črna. Ta čudna prikazen poprašča mladenca, kaj ondi išče. Pové ji od konca do kraja, kako in kaj se je z njim godilo, pa jo grozi, da bi mu povedala, kdo je ona, kaj tu dela, kaj uno skalovje pomeni in še več enacih reči. Odgovorila mu je takole: „Brž ko ne si nam tudi ti poslan v rešenje. Vedi, da vse te skale, kak^{ko} jih tu vidiš, bile so nekdanj lepe hiše; pa ker so bili prebivalci tega mesta hudobni, so okamnili oni sami in njih poslopja, in tako je naše mesto, ki so mu Konfin rekli, še dan danes zdano. Tudi jaz bi bila okamnela, ali nisem se hotla njenih hudobij vdeleževati; zato mi je viša milost prizanesla, vendar pa nisem popolnoma prosta; saj vidiš, kakovna sem in da moram tu v neznani pustoti živeti. Pa zakleto mesto se da rešiti, ko bi le kdo prišel, da bi imel dosti srčnosti. Zgodilo bi se to ne ravno težko. Kdor bi nas rešil, moral bi tri večere za endrugim od enajstih do polnoči gledati najhujše strahove in progrozne prikazni; vidil bi najgrše pošasti, take, da se še misliti ne dajo, te bi z nebá najj^{več} padale, ali nobena bi ga ne zadela, če bi le ne jel bežati. — Ako si upaš, pa nas reši ti; jaz te bom natanjko podučila, kako se imaš obnašati. Če le tako storiš, boš mesto rešil, potem pa v njem kraljeval. Ali povem ti, da je treba veliko srčnosti, kajti že trije taki, kakoršen si ti, so poskušali, pa vsi so strahu poginili.“

Mladenci reče: „Jaz pa se ne bojim, naj velja kar hoče, mesto se mora rešiti prvo noč.“

Mladenci odide, kamor mu žena veli, zakuri ter pričakuje enajste ure. Tu glej! zabliska se, da je vse v plamenu. Mladenci vidi in gleda grozne reči. Goreče kače, levi, tigri, mnogotere najpotrebnejše orodja in brez števila peklenških prikazen: vse to in še več drugega mu je žugalo; malo da ni od strahu poginil, tako huda in grozovita je bila ta ura. Ali še veliko strašnejša je bila druga, najgrozovitnejša pa tretja noč. Pa čvrsti korenjak je bil tako srečan, da se ni dal premagati. Ko je odbila dvanajsta ure tretje noči,

aj čudo! zabliscí se mu razsvitljeno mesto, vse se giblje in raduje, ravno tako, kakor hito noč, preden je okamenelo. —
Črna žena, sedaj lepa gospodična, brž pové, kdo je mesto rešil. Tako so mu bili hvaležni, da so mu skazovali čast, kolikor so le mogli veliko, tudi so ga za kralja postavili, kakor mu je bilo obljubljeno. Kmalu potem se je oženil, izbral si je ono gospodično, ki ga je sprosilá, da je rešil Konfin. Stanujoč v prežalem gradu, krog kterega je bil krasen vrt, je srečno en čas kraljeval. Imel je pa tak prostán na roci, da, ako se ga je dotaknil, je vse dosegel, karkoli je požel. Ali enkrat, ko se je s svojo zaročnico v vrtu na klopi sedel, muga ta sná-me, se ga dotakne, pa poželí, da bi bil ptujec kralj daleč od nje na svojem domu. To se nazlo zgodi, v hipu je bil domá.

Njegovi starši so bili, sevé da, neizrečeno veseli, ko so ga spet imeli; on pa je milo žrtkoval po izgubljenem kraljestvu. Ni mu ostati, spet se posloví, akoravno ga močno prosijo, da naj domá ostane; gre križem svet izgubljenega mesta iskat. Pa kaj, ker ni vedil, kam bi se obrnil, pa tudi živa duša mu ni vedila povedati, kje je Konfin. Vendar nič ne porajta, gre in hodi tako dolgo, da hodi že štiri cele leta, vedno tihí morja naprej in naprej. Kdaj pa pride spet do strahovitega skalovja, ki je bilo ravno tako samotno in čudno, kakor uno, ki je bil naletel nanj prvokrat. Ko razgleduje sivo, ostarelo pečevje, nenadama zasliši strašen glas: „Mladeneč, pojdi gori!“ Že vaje vsakovršnih strahov, se kar nit ne preplášt, marveč brž se oglasi: „Kdo je pa, in kje?“ „Obrni se naravnost proti meni, tu gori sem v najvišji skali.“ — Mladeneč plera po strmimi, pride do skrite votline, pogleda noter, pa kaj vidi! — Strašno velicega, vsega krvavega možá. Mladeneča taka groza spreleti, da ga še takrat ni taka, ko so z neba o polnoči pošasti nanj letale. Ni vedil, kaj bi rekel, kar ves se je tresel, gledaje neznanega velikana.

„Kaj delaš tukaj, o kodi prideš?“ reče krvavi mož, „saj to ti naprej povem, da bati se me ti ni treba“; nisem tako strašan, kakor bi kdo mislil. Povj mi tedaj, kako si zasel v naš samotni kraj, kjer se nikoli nisem žive duše vidil?“ — Mladeneč mu rad pove vse prigodke svojega preteklega življenja, se vé da, kolikor se da na kratko; vendar pa ne bodi len, od Konfina mu razloži vse do pičice natanjko, ker to mu je najbolj pri srcu, tudi se mu dozdeva, da bi mu velikan vtegnil kak dober svet o tej zadevi dati.

Tato reče nazadnje velikanu: „Povj mi vendar, kdo si ti, saj mi ne boš zameril, da te prašam; védi, da še nikdar nisem vidil tako modrega in rešnega obraza, kot je tvoj.“ — „Jaz sem kralj vseh vetrov“, pravi krvavi mož, da se mogočno po votlini razlega. „Kralj vseh vetrov!“ se začudi mladeneč; „kako sem vesel, da sem ravno k tebi prišel; lepó te prosim, pokličí svoje podložnike, da me bo eden v Konfin zanesel.“ Vekr to stori; tako na glas zajvižga, da se vse trese. Na hip privitkajo vetrovi od vsih strani, se priklonijo, ter želijo zvedeti visoko povelje. „Kteri izmed vas vé za mesto Konfin?“ poprašá kralj. Nobeden se ne oglasi, vsi se priklonijo, pa zletijo. Kralj zajvižga drugič, še veliko ostreje ko prvič, in ko bi tremil, je brž cela truma vetrov pri njem. „Kdo vé, kje je mesto Konfin?“ Spet se nobeden ne oglasi, priklonivši se odidejo. Zajvižga še tretjič, ali tudi zdaj nobeden ne vé. — Skoraj so se bili že vsi vetrovi oglasili, vendar je vedil, da jih mora še nekaj biti, tedaj še enkrat zajvižga tako strupensko na glas, da bi bil mladeneč skoraj kviško odletel. Kmalu prileti tri prav zelene megle, ker ga poprašajo, kaj bi jim rad. „Ktera vé, kje je Konfin?“ Še ena je vedila. Tej kralj veli: „Jutri do devetih mi imaš tega mladeneča do tje prinesti. Megla reče: rada bom to storila, samo toliko povem, da varovati bo moral, da v morje ne pade. Položila ga bom tik morja, ker v mesto ne grem, še tudi nikoli noter nisem bila.“ — Mladeneč kralja iskreno zahvali, se izroči megli in drugi dan ob devetih bil je že v Konfinu. V mesto pridši je zapazil veliko svečanost; ravno so se odpravljali na poroko novega kralja. Nevesta mu je bila njegova nekdanja soproga. Ali ko so mestjani rešitelja kralja zagledali, so bili neizprekljivo veseli, tedaj so spet njemu vladarstvo izročili. Kraljeval je prav srečen do smrti.

3